

„KILENCVENKILENC”

Versek meg nem jelenő kötetemből

K O P E C Z K Y L Á S Z L Ó

NYAKIG A SZÓRÁSBAN

Vitéz László is, ah, már fél,
Mi segít itt?
A Bombaelhárító Szent Levél?
Miközben halk sikolyt eresztek,
Vadul vetem a keresztet,
S csüggedten kérdem:
Angyal vagy ördög jó értem,
Eldöntik fentről vagy lentről,
Pokolba vagy mennyekbe menjek be?
Eh! . . . Hogy bőröm ki menti meg,
Én ugyan nem könyörgöm senkinek,
Sorsom te rozzant holmi,
Vígán akarok elpatkolni!
Úgy lesz szép: dalt a számra, poharat kezembe,
Úgy fejezzem be.
Kegyelem, malaszt, béke teveled,
Hárítom ím el az elhárító levelet,
Vín varjú károg így utolsó szó jogán,
Aki azt hitte magáról, hogy csalogány,
S hogy fáklyát adott az úr kezembe,
N a g y m a r h a v a g y o k , n e m d e ?

CSÜGGEDÉS

Mikor ki sem látszunk a romból,
 A költőben is végtelen fájdalom tombol,
 „Minden összedől itten, amiben hittem,
 Kínzó önvád? Nem elég ehhez ez sem,
 Két szív kellene, hogy a jelent elviselhessem!”
 Vagy ez is csak öncsalás, köd, ilyesmi?
 Két kő lesz rajtok, s egyik sem akar leesni?
 Hát nem izenek most semmit, Sors, sorsom,
 Csak keserv szívárog fel ezen a torkon,
 Hangom?. . . Nincs néktek jó hír, amit megvisz
 Két szív?. . . Sok nekem már ez az egy is.

CSIN-CSIN, SZÓKRATÉSZ!

Háborog, akiben van még valamirevaló szellem
 A láncos bomba ellen,
 Az emberfia csak sír, és sírt ás,
 Ez ám a tökéletes irtás!
 Aki pedig kiötölte, és dobja,
 Hervadjon el a jobbja!
 Ez már izzik régen benn,
 Nem tudok szebb átkot keserűségemben,
 Ki az, aki ily végzetet rendelt?
 Piszok igazság az, amely darabokra tépi az embert!
 Nekem a dal, a csók, egy pohár bor,
 Kiszállok emberiség ebből a morálból,
 Germán, szláv, kínai, jenki,
 Rám ne hivatkozzon senki!
 Kezem reszket, lávaerejű hó lep,
 Szerettelek ember, de most undorodom tőled.
 Azt hittem: valamennyi jó van az életben.
 Tévedtem.

TÉP MÉG

Nagy bizakodások múltán
Megrendülök lelkiismeret-ébresztő tisztemben,
Ebola, bomba, árvíz, vulkán . . .
Hogy az istenben higgyek az istenben?!

TÁJKÉP

Döbbsenten állsz – alig hiszed:
Az ég lovagai bombázták a vizet,
A tóban krómozott kis szörnyeteg,
És romokban karéjban a környezet,
Az ember zöld szemébe kábán néz is,
A tó, a tó, az eleven poézis,
Már nem eleven, haldoklik a hal is,
Egyezerkilencszázkilencvenkilenc, Palics.

MAGAM ALATT

Most, hogy testközelen vesztünk,
Teljesen beletöredeztünk,
„Nyugtalan gondolat – hess te”
Megadón hajtod álmra fejed, este,
Ami meg van írva, az meg van írva,
Összekuporodol, hogy beférhess egy kisebb sírba,
S csak mély letargiám hozatja szóba:
Egy gyermekkoporsóba.
Kései századok!
Ha addig se ébredek, ne rázzatok,
Alszom tovább a másik oldalon,
Amúgy . . . nincs is mit mondanom.

VIOLA DA BAMBA

Mindig ketten rogyasztják rád a bajt:
 Aki elrendel, s aki végrehajt,
 Egyesült erővel rúgnak beléd,
 Gazda és a cseléd,
 De te csak játszod a szamarat,
 Hogy melyiknek bocsáss meg hamarabb,
 Mondván: „Az isten bosszul”,
 Az ilyentől leszek rosszul!
 De hát hol a régi haragom ma már? . . .
 Üdvözli önöket egy számár.

KÖDBEN

Tétován visz a lábam,
 Alig találok helyem a mában,
 Együgyű melódiákat dúdolok:
 „Holnap lesz holnap . . . Menni fog a dolog!”
 Körüljethetném a fákat a kihalt utcán,
 Büszkén lihegve: „Ilyet is csak te tudsz ám!”
 S akkor ott a félálomok mezején,
 Szembejövök magammal-én.
 Igen, ki más lehet ez a ronda?
 „Szia, Zombi!” – mondja.
 Hát már homlokomra íródott jegyem?
 És . . . mit válaszolhatok, hogy szellemes legyen?

VESZETTEN

Hogy lesz ebből ima, hisz a fogam csikorog?
 Félsz, ugye, fiú, hogy harsogva kacag ki korod,
 Hát makogjál büszke,
 Vagy vessed írásod a tűzbe,

S az üszkösödő lapon csak ennyi maradna:
„Mindennapi bombánkat add ma.”
S hamuba vésve:
„Ne vígy minket a megértésbe!”

LEÉGETT A HUNYAI TEMPLOM

Téged arra tanítottak, hogy folyton lapulj, remegj,
S most ki lészel téve annak,
Hogy a gondolatok vadul megrohannak,
Köztük is ámbár néma nem egy,
De ami a halántékon dobol,
Igen nyugtalanító és nagyon komoly:
Mire számíthat a szegény pára?
Mit remélhet itt?
(Menj el! . . Fuss, vagy hívjál taxit!)
Mert mire maradsz itt?
Hisz a jó isten még saját magára is haragszik.

BYE-BYE?

Vijjog az álomtépő riadó,
Halálmadarak dübörögnek fent,
Eltörött a csend,
A félelem egészen elken,
Itt áll üresen – és kiadó a lelkem,
Most kéne – mert tán utolsó menet –
Egy igazi véges végrendelet.
Hogy az életem – bár szerettem nagyon,
Mindenestül reátok hagyom,
De hát mit kezdenétek véle? . . . Én se tudtam,
Voltam a Nagy Senki a sutban,
S bármilyen kívánatos megoldás a Vég is,

Szeretném magam megtartani, mégis,
Mentség? . . . Mentség.
(De ugye nem szép.)

EGY SZABAD SZABADKAI

„Elmondhatom grátisz:
(Mindig ott vagyunk, ahol ütnek.)
Mi nemcsak a múltat s jövődőt bűnhődtük meg,
De már a mát is.”

A NEHÉZ NEHEZÍTVE

Lassan behorpad gerincem,
Most tudom mi a béke, hogy nincsen,
Magamban forralom titkom:
Ha kopog a sors, nem leszek itthon,
Bujdosom előle, kerülöm nagy ívben,
Több nyű már ne legyen ebben a szívben,
Csak egy kis pislá mécs ég benn,
S tudom: nincs több hely az égben,
Azt mondom én, s azt mondja népem:
Pokol? . . . Onnan jövünk éppen!

REKAPITULÁCIÓ

Méghogy nyelvem öltsem? Hallgatok bölcsen,
Gyóztünk takarodva és romba dőlten,
Sortűzzel ünnepel a boldog,
A dicsőségen úgyszólván nem lát foltot,
Nem találván mentségül ma mást,
Felfogni így is lehet a blamázt,
De mit várnak tőlem, egy Júdástól,
A szívem fáj (és a seggem) a rúgástól.

PAMLAGON

Pattan, úgy feszül az ideg,
Kell a lélekandalító mindenkinek,
Mielőtt az setét árnyakkal megdől,
Hát ne félj, édes, az örülettől,
Majd tündéri megnyugvást okoz,
Aki a tudatodban bársonyujjal motoz,
Az ember eddig túlélte minden attakot,
Össze kell csak kötni a szakadt madzagot,
„Gyógyulok!” – kiáltja, vigyorog, füle is szétáll,
Miközben a plafonon sétál,
Kezdek már feledni én is lassan,
Nem kell pirula, hogy az éjt átalhassam,
Lelkiismeretem tiszta,
Hasta la vista!
S ha új nemzetmentő mutatkozik a sorban?
Megrázom fejem . . . „Köszönöm! Örült már voltam!”

SZÁZ SZÁL GYERTYA CSONKIG

Minden régi baljós emlék éled föl,
Pedig a haláltól sem féltünk már,
Csak az élettől.
Zaklatott minden perced,
A sors minket lefegyverzett,
Legyüretel, kioltódsz te szépen,
Hisz ott a gyilok a gonoszok kezében,
A puszta létért imádkozni, az zárat megnyit?
De könnyörögjek azért, ami nem ér semmit!
Hátában kullogok a ködbe menetelő seregnek,
Miközben a napok könnyörtelenül peregnek,
Jaj, hogy elfáradtam, míg megérkeztem a mába,
A kérdés ez itt:
Hiába éltem – nem éltem hiába?

Siker ez balga, vagy szarból szarba?
És slussz?! . . . Folytatás következik?
Van örök harmónia túl az özönön?. . .
Nem kérek, köszönöm!